

Q. 534, 58

B. 1

DE VERE IVCVNDISSI

MA PARTE ANNI,
ELEGIA. AD PRV.

dentia & virtute spe
ctabilem Virum,

D. CONSTANTINVM FERBERVM
Gedani Consulem etc. scripta.

Authore L. Ioanne Codicio
Schlucknauensi.

AD LECTOREM.

Hesperidum redolet non pomis iste libellus,
Nec sacra Phæacis munera regis habet.
Sordidus est horrus, qui paruo germina fructu,
Sed neq; Pæstani fundit amicta rosis.
Ver Agarippæis ornamus floribus almum,
Quod benè Narcisso blandus Apollo fouet.
Quisquis in hoc, instar Croæli spatia beris aruo,
Contentus tenui commoditate veni.
Coxit olus Clio, Perseia fercula nescit,
Hæc alio poteris quærere dona loco.
Fortè tamen lautas voluisset promere mensas,
Nectareas volucris distulit hora dapes.

FINIS.

Emenda Xpian.

AD AMPLISSIMUM PRU-
DENTISSIMUM ET VIR-
TVTE EXORNATISSI-
mum Virum D. Constantinum
Ferberum inclytæ Ciuitatis
Gedanensis Consulem, &
studiorum Meccæna-
tem etc.

ELEGIA.

Rore velut spargens vitreos aurora liquores,
Largiter humectat nectare prata sacro.
Phosphorus aurato cum lumine sydera pellit,
Ultimus & cælos in statione regit:
Vbere sic versu tibi, CONSTANTINE, Poëtæ
Inclyte, nunc debent promere dulce melos,
Quando tibi rorem prudentia fertilis infert,
Quæ sic ambrosio fonte scaturit opes.
Summis vt radijs in te lux ampla coruscet,
Nec sinat à nebulas nocte ferente premi.
Digna tuæ pandant omnes encomia laudi,
Pierio quorum tramite sudate equus.
Quos recreant Clarijs deducta fluenta cauernis,
Virtutis celebrent stemmata clara tuæ.
Te super excelsi tollant fastigia cæli,
Immensas cythara circumeunte plagas.
Inq; tuas dotes conscripta poëmata spargant,
Duret vt æternum sic tibi iustus honor.
Nempe labor vatum reddit caruisse sepulchro,
Eripit extractis inclyta facta rogis.
Nullius Aonidum, laus est reticenda susurro,
Nominis cui diuum Pallas adornat opus.
Tu quoq; perpetuum clarescere dignus in æuum,
Quod fieri Clus plectra per alta solet.
Extolli

Extolli lepida Musarum voce mereris,
 Nec dubium, tribuunt sacra Trophæa tibi,
 Nam tua promeruit vocalia carmina virtus.
 Quæ vel Apollo sua concinat ipse Iyra.
 Est tibi, quæ summas præstat sapientia doctes,
 Vt vobis vnde bonis qui celebreris, eras.
 Eximio fecit versu præconia Rhodus,
 Magna Cytheriacæ gloria Rhodus aquæ.
 Ille tuum metris cantauit dulcibus hortum,
 Attigit & laudes, vir generose, tuas.
 Lustrat vbi tractus Erymanthis stella patentes,
 Terra'q; Bistonio frigore torpet iners.
 Lumine virtutum te non preclarior extat,
 Sic tibi præcingit palma beata caput.
 Pallade Constanti cunctorum pectora vincis,
 Auguror vnde datum nominis esse decus.
 Non temerè carpsi flores Helicone virentes,
 De quibus est capiti facta corona tuo.
 Persuasit ratio teneras sincera Camænas,
 Vt stimulis agerent viscera nostra sacris.
 Si placet illa, placet Phœbo tua recta voluntas,
 Quæ facis, ipse probat, quæ facis, ipse colit.
 Fama pererrauit spatiosi climata mundi,
 Quæ tibi propitia garrulitate fauet.
 Immenas pariter te diuulgauit in oras,
 Sol vbi tollit equos. sol vbi mergit equos.
 Edocuit clarè, quòd tu virtute probatus,
 Eminas æui gloria rara tui.
 Exuperes animo quòd prudentissimus annos,
 Tæq; Deus iustos efferat ante dies,
 Dulcior Hyblæo quòd sit facundia melle,
 Quæ decoret linguæ verba diserta tuæ.
 Quòd te consilijs nemo præcellere possit.
 Tàm valeas mentis dexteritate piæ.
 Deniq; te, dicens nil tempore maius ab omni,
 Posse minus queritur dinumerare satis.

E ij De

De te multa refert, referendo plurima flagrat,
Plurima cum dicat, dicere pluracupit.
Tanta nec incertis effudit lenia procellis,
Credimus indubia nuncia sacra fide.
Si de te, populi quæ verax turba loquuntur,
Credere magna decet, credere magna decet.
Scimus, & in folijs sunt conscribenda Sibyllæ,
Delphicavix adyto verius antra boant.
Pubescens studijs quibus est ornanda iuventus,
Excoluit mentem casta Minerva tuam.
Fuderunt Charites in te munuscula blandæ,
Splendide pegasei creke liquoris honor.
Crescis, & excipiunt musæ te suauibus vlnis,
Mox tua Corycio nectare membra rigant.
Lactat Hyantæis te pallas in ædibus alma,
Calliope vates sicut amica fouet.
O felix, Superi cui talia dona ministrant,
Numine cui seruit terra polusq; suo.
Munera cum vidit fortuna volubilis ampla,
Adiungam variæ pignora messis, ait.
Lenibus hinc frueris fatis, frutare, precamur,
(Nostra, decet, careant omine vota malo)
Hinc alacris studio te vexit in ardua virtus,
Inter & heroes fecit habere locum.
Aequiparas Pylum facundis Nestora verbis,
Ah quæ pro populi sepè salute facis.
Eximio polles ita mentis acumine puræ,
Neritium superes gnauiter vnde Ducem.
Quis tamen enarret cum tanto sœnore dotes?
Quas tibi per pectus fudit alacre Deus.
Arca lata patet, citius numerentur arenæ,
Ad mare quas tumidum littora sicca tenent.
Claudentur citius numero vaga sydera certo.
Quorq; creant flores mollia prata, sciam.
Quam referet quisq; succincta dona papyro,
Dona, quibus celsi nomen honoris habes.
Aethere

0
Aethere dum stabunt hinc firmamenta corusc,
Solq; per incuruum signa videbit iter.
Dum natura vices certas illæsa tenebit,
Nec ruet in tetricum machina fracta chaos,
Dum post Ver veniet maturis frugibus æstas,
Dum simul autumnum dura sequetur hyems,
Istula dum fines quatiet celerando Borussos,
Miscens cœruleo prona fluenta salo:
Laus tua, laus inquam nullis moritura sub annis,
Fulgebit radio nobile dante iubar.
Illustri nitidum decus ex splendore parabis,
Præmia virtutis nec renuenda feres.
Clarus eris, mittens durabile sydus in orbem,
Excelso rutilans nomine, clarus eris.
Nec satis hoc portu virtus contenta morari,
Alius egregio transilit astra gradu.
Huius es, atq; manes decus admirabile sæcli,
Ultrâ quod, video, progrediare, nihil.
Extulit in summum laudis te diua cacumen,
Est quæ Phidiaca facta virago manu.
Accedit cumulus fati statuentibus ingens,
Inceptis faueat candida parca tuis.
Ecce pios patriæ laudato munere fasces,
Eximius Cedana Consul in vrbe, regis.
Splendida te cinxit iam lato purpura clauo,
Ac titulis auctis nomina magna facit.
Imperij celebres rector moderaris habenas,
Glaucus vbi fremitu Muttula ructat aquas.
Patriam postq; te vidit amabile sydus,
Patricios inter laude nitere viros,
Contulit optatis suffragia sedula dictis,
Consul vt in muris præficeret suis.
Spe quia sic aluit sublimia mœnia vallo,
Legit & in tacito gaudia chara sinu.
Iudicet vt nulli melius dare nobile munus,
Quàm tibi, qui prudens Ciuica ferta geris.
A iij Tradidit

Tradidit emeritos celsæ virtutis honores,
Hoc ne quæ iudicio decipienda patet.
Ipsi en falces quanta gravitate gubernas?
Te duce res hilari publica pace viget.
Te duce Dantiscum tristi sine nube resurgit,
Floribus exornat mœnia clara novis.
Dantiscum, celebri quod in æthera vertice tendit,
Mons propè quem, pulchrū iactat in alia caput.
Mons, à fulminea sortitus grandine nomen,
Veliuoli cernit stagna propinqua maris.
Hic licet ad portum tendentes cernere nautas,
Lintea gratantes cum fluibunda legunt.
Iste Gigantæis fertur de fratibus ortus,
Tâm tenet erecto culmina lata iugo,
Huius ad aërios ergò tua stemmata tractus,
Auget adoptata prosperitate Deus.
Te duce Falciferi redeunt modo tempora regia,
Te duce stat tota faustus in vrbe status.
Te duce sorte salus fouet ipsa fauente penates,
Te duce nil tristi sub feritate manet.
Sicut apes certo ducunt sub rege triumphos,
Nectareos stipant quo moderante, fauos:
Tota tuo ductu sic plebs lætatur ouatæ,
Te vocat autorem temporis ecce boni.
Se dicit nimium faustam, nimium quæ beatam,
Tuta patrocinio, cassa dolore, tuo.
Es Numa, quicquid tulit fatalia cornua Cippus,
Regnandi populum vincis vtrumque fide.
Nemo prostituat linguam, me dicere falsa,
Si dubitas, nescis sole calente diem.
Nunc vtrinam salubri riuus Parnassius vnda,
Propitius nostris versibus esse velit.
Nunc vtrinam pandant Heliconia templa Camœnæ,
Ut mea confirmet spiritus ora sacer.
Instruerem cytharis resonantia plectra canoris,
Laudibus & loquerer munia digna tuis.
Narrarem

Oblectes animum tibi misso vere serentum,
Forſitan inuenies, quod reprobare neges.
Patria te ſaluo cum laude ſuperſtite uiuet,
Durius atq; ſibi ſentet eſſe nihil.
Conſul honorata cultiſſime uiue minerua,
Viue diu, regni fulgida ſtella tui.
Sæpius, opto, uide campos in uere uirentes,
Cuius in hoc extant munera ſcripta libro.
Longæuis peragas diuturnos curſibus annos,
Cætera præſtabit, gloria, ſuada, decor.
Experiêre ſacro ſtudioſas numine Muſas,
Magnificis tribuunt debita magna uiris.

L. IOANNES CODICIUS.

DE VERE, ELEGIA L.
IOANNIS CODICII
SCHLVCKNA
VIENSIS.

Affirmant varijs mundi miracula rebus,
Vnum perpetui numinis esse Deum.
Qui sine principio manet, & sine fine gubernat,
Quiq; potest digito cuncta tenere suo.
Qui caret interitu, qui viuit originis expers,
Qui suus est in se, non aliunde viget.   stat,
Qui quod vult, peragit, quod non vult, nutibus ob-
Quodq; facit, mira dexteritate facit.
Ad Stygias veterum pulsus erroribus vndas,
Constituat plures fingere nemo Deos.
Nos pia religio docet, euctura sophistas,
Quod constet triplici nomine numen idem.
Est pater, est ipsi Natus deitate Coæuus,
Qui simul amborum spiritus ore venit.
Hi sunt in triplici persona firmiter vnum,
Maiestas adeò consonat æqua tribus.
Hic Deus æterno quod pectore concipit vnq;
Fit citò, sic nutu cuncta volente creat.
Est mens casta, cupit nihil hinc nisi casta, quid ergò
Scurra ferox, vitijs viuere foedus ouas?
Illius incassum vibrari fulmina noli
Credere, se quavis re probat esse Deum.
Fœcibus exutis terræ de mente parumper,
Emundes tetrico lumina mersa luto.
Aspice stellati radiantia culmina cæli,
Quod mirêre, vides, quod tuearis, habes.
In quo percipias solatia multa, patebit,
Nil aderit, quod non complacuisse queat.
Præbent astra iubar certis labentia metis,
Flauaq; noctiuagis luna refulget equis.
Omnia diuinis Sol viua caloribus implet,
Illius auxilio nullus egere valet.

B Neut

Neue nimis stabili feruore calentior vrat,
Mersus in Hesperias nocte recedit aquas.
Ne sic continuet sublimes tramite cursum,
Pellit ad Antipodes hunc glacialis hyems.
Ne quoque perpetuas det fessa puerpera messes,
Sub glacie placide tuta quiescit humus.
Donec adhalanti redeat ver dulce vigore,
Omnibus inde liquet rebus inesse vices.
Autumnus redolens æstatem vincit laccho,
Autumnus sequitur frigore bruma graui.
Tristia post hyemis Ver tempora nascitur ælimum,
Officio cuius mitior aura fauet.
Cuius delicias mysteria certa sequuntur,
Quæ condit gremio vita beata suo.
Cuius inefficta stat pignus imagine certum,
Post obitum nobis dulce redire bonum.
Dat, quibus exacte iuuenilis pingitur ætas,
Et facit, ut mores erudiare feros.
Ver igitur Superum cum sit laudabile munus,
Ver decet ingenua fronte probare pios.
Ipsius intentè consideret optima dona,
Quisquis ab effreni pectoris arte vacat.
Ver ades, o nimium Ver tempus amabile nobis,
Nobile solamen te veniente venit.
Torpuimus longis brumæ sub cladibus acti,
Succedat melior spe meliore dies.
Sic ego contemplans humana negotia, dixi,
Vere propinquanti cum fugiebat hyems.
Vix hæc rettuleram, patet alti ianua cæli,
Titanis melior fulsit imago vagi.
Hospes Agenorei iam Tauri signa frequentat,
Phrixæ croceo vellere vectus ovis.
Verna meis certe respondent sæcula voris,
Ver ades, argutum tu mihi carmen eris.
Te quoque tuasque canam frondente sub arbore dotes,
Me fagus, veluti Tiryron alta regit.
Agrasti resonant per culta rosaria canna,
Vox Echus celeres dat rescuta vices.

Totius

Totius & anni pars optatissima salue,
 Salue delictum pectoris omne mei.
 Sol tibi gratatur, gratantur sydera caeli,
 Ecce tibi viridi gramine rura fauent
 Ecce tuo gaudent aduentu mille volucres,
 Quæ melos vmbrae fronde virente canunt.
 Ecce tibi pecudes, enarrant vndiq; grates,
 Luxuria quarum turba salace salit.
 Ecce probant segetes agris tua tempora cultis,
 Quæ tollunt nitida molle cacumen humo.
 Ecce nemus patulum te frondibus excipit altis,
 Pullulat & ramis sylua comata suis.
 Ecce thymo libant Hyblei mella liquoris,
 Teq; colunt, veluti numina Regis apes.
 Deniq; totius naturæ pignora gaudent,
 Auspicij iterum viuificata tuis.
 Quis modo tristando velit indulgere dolori?
 Cui nisi det moestus iura seuera Cato.
 Cui nisi præduris rigeant præcordia saxis,
 Sæuior & foetæ Tigridis ore furat.
 Rupe Promethea nisi qui religatus anhelet,
 Et foedas metuat, Phineos instar, aues.
 Ante coaxantes non sæua Ciconia ranas
 Oderit, has pullis nec feret vngue cibum.
 Ante calor flammis, vndis fluuialibus humor,
 Phœbeis deerit splendor acerbus equis.
 Ante serenato flauescens Cynthia curru,
 Tempora sub clara luce diurna vehet.
 Ante tenebrosa sol ducet nocte iugales,
 Astra nec illius cætera fulgor aget.
 Ante Notus Boreæ iunctus spirabit ab Arcto,
 Auriferi Zephyrus Gangis ab amne fremet.
 Ante sibi fiet mundi contrarius ordo,
 Nil & erit, cui non sit perhibenda fides:
 Quam tua, Ver lætum, non dulcis imago focillet,
 Obrusos homines nec recreare queas.
 Quam non exhilaris torpentia membra susurro,
 Quem Caurus tepido leniter ore parat.

B ij Quam

Quàm modò non passim mortales gaudia captent,
Quàm non lætitia se releuare velint.
Cur ità, nec mirum, licet est mirabile factum,
Causa patet, cuius multiplicatur opus.
Tristibus expulsis, redeunt cum secula læta,
Nemo sub austerâ conditione manet.
Naturæ facies horrendo tempore brumæ,
Terruit indignis cuncta creata minis.
Terruit, ac tremulo fecit languescere motu,
Pressit & immiti corpora capta iugo.
Tunc etenim sæuis spirabant flamina ventis,
Arctois sonuit crudior aura plagis.
Tunc, licet in Scythia Bessos non viximus inter,
Pellibus hirsutis bruma fuganda fuit.
Tunc concreta gelu, ceu marmor, flumina stabant,
Arctabat rabidum lubrica testa vadum.
Pro rate firma vagus pes stagna premebat eundo,
Et timor audaci defuit ipse pedi.
Nauis vbi remis prius est adiuta secundis,
Vexit & in liquido carbasa fausta freto.
Illic magna boues robusti plaustra trahebant,
Fracta tamen nullis molibus vnda fuit.
Sic in Erythræo durefcunt æquore lymphæ,
Quæ veluti Parij massa steterè iugi.
Dum mare cum populo dux Israèle Moyses
Transit, & inter aquæ pondera carpit iter.
At Pharaona suis lusum crudelibus ausis,
Perdidit immensis vnda reuerfa minis.
Perdidit, ille suæ fraudis monumenta reliquit,
Nulla Deum contrà quòd benè bellaculant.
Tunc, inquam Boreas grassantibus horruit alis,
Duriciem glacies ceperat inde suam.
Mugijt indigno per tristia rura boatu,
Impete prosternens robora firma truce.
Annosæ quondam frondentia robora quercus,
Nunc velut irati fulmine quassa Iouis.
Horrificis stridit mœstus tunc luctibus æther,
Et manifestauit damna dolore suo.

Texit

Texit hyems canis auctera cadentibus astra,
Vberius sparsas eijciendo niues.
Eripuit lumen stellis, terræq; decorem,
Tegmine dum tanto terra sepulta iacet.
Aspiceres cælum, cæli terreret imago,
Terreret miseri cognita forma soli.
Sol erat à nostra nimium regione remotus,
Non potuit radijs damna leuare suis.
Debilis obliquo duxit splendore iugales,
Nescijt & vires exeruisse datas.
Sparfit ad Antipodas rutilantis lumina currus,
Illis ignifera fronte benignus erat.
Illis, quod rapuit nobis tam tempus iniquum,
Nobile vicino contulit axe iubar.
Illis per virides donauit germina campos,
Fecit, vt ambrosio flore niteret humus.
Defuit at nobis, nil præbuit vtile nobis,
Quando procul nostro traxit ab orbe moras.
Lugubri poterat minimè succurrere sorti,
Lumina sic spatio clara trahente procul.
Aemonij quoniam tectum Chironis habebat,
Quem tandem calidis destituebat equis.
Spe citiusq; Capri gelidum domicile subibat,
Qui mouet hyberno cornua lata polo.
Vellera qui quatiens, insuetus sole teneri,
Auet abundantes diuite dote niues.
Illic delituit frigens progressus in antrum,
Non aliqua nobis subueniendo via.
Sed tamen vt summis iterum succederet astris,
Altius euectis loraq; ferret equis.
Accelerabat iter, Capricorni signa perosus,
Et vifit rutilis astra propinqua rotis.
Vt melius fieret, non tempora longa diei
Fecit, & angusta luce videndus erat.
Nocte laborabat, nox præfuit apta labori,
Tunc poterat facili se remouere fuga.
Pellere brumalem tunc conabatur hiatum,
Mollibus vt sudum flatibus aura daret.

B in Postq;

Postq̄ sensit hyems sibi talia fata parari,
Perderet v̄ regnum iam resoluta suum.
Venit in Aeoliam cinctam syluestribus antris,
Promouet ac lentos frigida Diua gradus,
Ventorumq̄ duci, cum reddita copia fandi,
Infrendens tremulis dentibus, ista refert:
Aeole, qui clausos retines in carcere ventos.
Tempora, queso, iuua sortis iniqua meae.
Sol parat exitium, mea regna resolvere tentat,
Nititur insolita bile nocere mihi.
Mitte trucem Boream, terras qui transeat omnes,
Speluncis adimas claustra nociua nigris.
Ille suas vires probet, arua perambulet ille,
Me miseram tumidis adiuuet ille tonis.
Congelet ingenti stagnantia flumina flatu,
Concretæ glaciem nuriat asper aquæ.
Rumpat opus calidi vibrato fulmine, Phoebi,
Præmia coniugij sumet amica mei.
Sæpè mihi latas extendit sceptrâ per oras,
Cedere ne verno cogerer ipsa malo.
Iam quoq̄ me seruet, nec casu vindicet isto,
Ex iussu veniat summa medela tuo.
Tolle moras, sentis: miteleat spiritus auræ,
Iam Borea præsta robora magna mihi.
Tu validas quercus, tu turbas culmen Olympi,
Efficere mugitu munera digna tuo.
Suppeditabo niues, sunt & mihi corpore vires,
Imperio veniet dulcis vtroq̄ salus.
Dixit, & obscurum dimouit ab ore cucullum,
Expuit ac densæ pondera crebra niuis.
Aeolio iussu Boreas ruit asper ab antris,
Gaudet & aspectu liberiore poli.
Iam sua pro libitu reboantibus ora susurris
Pandit, & afflatu terret vbiq̄ fero.
Triste procellolis prosternit flatibus æquor,
Flamine tellurem sollicitante replet.
Turbat, agit, perdit: grassator, prodigus, hostis:
Rura, casas, syluas: fauce, tremore, minis
Si

Situtum, nisi quod pūter ista sorte beari,
Nil Aquilone manet, nil aquilone manet.
Omnia disiectat, crudeliter omnia quassat,
Nullibi vult requiescē talibus esse malis.
Præcipuè brumæ grauiter nimis impetit hostem,
Qui cupit hanc pestem luce leuare sua.
Ipsius radios hebetat, minuitq; nitorem,
Cogit in extremo delituisse loco.
Qui voluit terræ succurrere fortiter ægræ,
Imperio Boreæ tangitur ille graui.
Dum videt hos Titan mœrens instare tumultus,
Orarepentino mœsta dolore tegit.
Pronus & assueto Capricorni tempore cani,
Vellera frigoribus tristibus hirta tenet.
Intereà nullo Boreæ inhibente capistro,
Terra sub indigna conditione labat.
Tempestate graui premitur, cæliq; ruinis,
Frigus, hyems, venti, prælia iuncta citant.
Lurida iam cunctis est rebus imago, vel omnem
Aspectu poterat quæ vegetare prius.
Sylua comis solitos amissis perdit honores,
Est deforme suis frondibus omne nemus.
Non virides ramos recreantibus explicat vmbrijs,
Brachia nudato vertice nuda mouet.
Increpitant tonsis horrentia robora truncis,
Quæ sua vix radix inuiolata fouet.
Mortua ceu, folijs arbor spoliata decoris
Luget, & interitus horret adesse diem.
Iam nullæ volucres pulchra super arbore cantant,
Propter triste gelu guttura muta gerunt.
Nec modo muta gerunt hyberno guttura cælo,
Depulit atroci frigore tempus eas.
Cras nisi quod crocitet monstrosos gutture Coruus:
Venturæ pluuiæ significando luem.
Nemo potest echus se delectare susurro,
Vallibus in lætis aut releuare malum.
Non decus herbarum spirando temperat aura,
Omnia deformi mœsta rigore iacent.
Non

Non fuscare potest aliquis sua corpora campo,
Tempora vel picto fallere rure vagus.
Non datur ex topho fontem libare fluentem,
Pumice non scatebras euacuare datas.
Incutit horrorem signis feralibus æther,
Extrâ ne cuperem limina ferre pedem.
Deniq; nil hyemis producunt sydera dura,
Quo mentem valeas exhilarare tuam.
Cernimus vt fieri verno sub tempore læti,
Singula cum capiunt sole repente diem.
Sub trucidis imperio brumæ fit luridus horror,
Illud enim tempus cui placuisse queat?
Tunc tellus miserè gremio perstringitur almo,
Frugibus ac solitis fertilis esse nequit.
Non lepidæ plantæ tollendo cacumina vernant,
Non habet antiquis floribus herba decus.
Non rosa, non ebulus, non esula, primula veris,
Non hiacynthus adest mœror, Apollo, tuus.
Lilia, cum fragis violæ, Narcissus, anethum,
Cum Cythiso desunt Caltha, Melissa, thymus.
Ora sequens solis Clytie, vaccinia, rutæ
Germina flaccescunt, nec sua dona tenent.
Marcent Chrysocome, Libanotis, amaracus, illa
Quamq; Palæstino de Salomone vocant.
Iam nec in apricis triujs Eringion errat,
Quod fertur morbum tollere posse sacrum.
Nobile quod miris succis eringion extat,
Dicitur herculeam quod releuare luem.
Iucundum perijt quod prodest Cyrhion ægris,
Rure nec in solito tu Tithymalle viges.
Vtilis ad neruos vocis vaga menta canoræ,
Vanuit, & rutilans Heliochrysos abest.
Læsa Chelidonium lippis quod lumina curat,
Flore, veit tumulo, dispereunte iacet.
Non aramantus adest, gaudens per vulnera nasci,
Non aliquis lætum fert mihiloton ager.
Non viridè propter stat hibiscum suaue selinon,
Attulit interitum casus vtriq; parem.
Flaua

d

e
m

Flava, per vrticas quæ circumflectitur acres,
Non viret, vt ventis cassia laxet onus.
Marrubium, gratum prægnantibus, interit vltimum,
Centaurea graui disperiere gelu.
Versicolor maculis rubicundi floris Amellus,
Caulice sopito conditus extat humo.
Luxurians fuluorq; Marathron culmine defit,
Smirnion hybernis solibus vssit hyems.
Montibus & polium nascens, pecorisq; cuminum
Vule, non gemmas exeruisse valent.
Nulla rubent riguum motura papauera somnum,
Non viget hortoru n brassica, rura decus.
Intyba non fibris austerâ, nec acre lupinum,
Tellus, præsidio iam spoliata, creat.
Non iam beta, fabæ, non iam nasturcia florent.
Ingemit Erucam disperisse Venus.
Vulgus & herbarum reliquum, quod procreat ætas,
Submersit misera conditione caput.
Interiêre simul, quos & sine nomine flores
Grata sub æstatis tempore terra creat.
Stellati citius numerarem sydera
Nomina tot florum quàm numerare queam.
Quos omnes rigido decussit turbine frigus,
Dum rebus facies omnibus vna fuit.
Tunc neq; sementi quæ condidit ipse colonus,
Vidisses segetes grana leuare suas.
Flava Ceres fleuit, tunc tetrum pallida vultum,
Imperio solito dum caruisse patet.
Vertice stant nudo Pomona Palestq; seueræ,
Mænades vt sparsis, stulta caterua, comis.
Deniq; brumalis quis detrimenta furoris,
Qui sit in immensum, scit numerare breui.
Tâm dolor exacto sub tempore sæuiri ingens,
Dum poterat requiem nullus habere suam.
Tunc igitur veluti perturbabamur acerbè,
Affuit & cunctis noësta querela locis.
Sic modò gaudemus, cani ius, lætamur, ouamus,
Quilibet achilari carmina voce refert.

C Dum

tris

n

n

s

2

214
Dum Ver auricomum redisti nobile vultu,
Et fit in aduentu gratia summa tuo.
Dum funesta minis iam bruma relanguit atris,
Cessit & instanti lumine victa, tibi.
Dum glaciē vires liquefacta resoluit ademptas,
Procreat & matrem filia fracta suam.
Dum decus amittit, quæ nobilis ante triumpho,
Subdit solis equis & superata locum.
Nunc Titan rutilo curru vehit aureus axem,
Splendorem roseo duplicat ore suum.
Præbet dulce iubar nostris vicinior oris,
Fortibus & radijs omnia viua iuuat.
Hostes quando videt prostratos esse superbos,
Frigore qui fuerant gens odiosa prius.
Audaci facie lucem prætendit amicam,
Nubis & expertem se facit esse nigrae.
Fronte rotas alacri, girum deflectit in amplum,
Exultat radijs vtilis ire vagis.
Sed sine dum sentit terram persistere tristem,
Illius extendit luce fouente sinum.
Ambrosio seque^{re} Verum Ver ô nectare pollens,
Eius & exemplo munera laeta refers.
Rura foues, segetes vegetas, nemus omne secundas,
Eximia nobis prosperitate faues.
Ostendis salubres auras florentibus hortis,
Præsidioq; tuo piscibus vnda tepet.
Lætitia causas quapropter habemus, vt isto
Tempore pellamus, quicquid in orbe grauat.
Vt quassas alacri releuemus corpore mentes,
Tempus adoptato dulce vigore monet.
Sicut enim tumido quassantur in æquore nauis,
Damnatq; commotis perpetiuntur aquis.
Grassatur Borea decumanus fluctus atroci,
Albescunt rabido marmora mota Noto.
Nox ruit in pontum, rapiuntur sydera nube,
Aether fulminibus percitus, igne micat.
Scylla rapax canibus clades intentat acerbas,
Sæua Capharea peste charybdi nocet.
Neptunus

Neptunus mediæ sub valle Tridentifer vndæ,
 Stagna relaxatis auget aquosa minis.
 E fundo cumulum deuoluit Doris aquarum,
 Horrisonam Triton excitat ore tubam.
 Tunc si quando dies radianti fronte relucet,
 Discedit tenebris acta procella maris.
 Aequora subsidunt, spumas salis aura repellit,
 Cymothoe placidas aurea reddit aquas.
 Dum Misenus abest, Triton minus asperat iram,
 Non austeras genas Tethyos ora rubent.
 Sole redit splendor, pacantur flatibus Euri,
 Non aquilo rabiem vibrat ab ore suam.
 Fit statio classi, fit flamine mollior Auster,
 Carbasa trans auras semirefecta fluunt.
 Tunc religunt tabulas, lugubri pectore nautæ,
 Quas in naufragio sparserat acre salum.
 In portu releuant vires & corpora curant,
 Lætitia summa vincitur ipse dolor.
 Efficiunt læto iucunda Tripudia plausu,
 Portumno sacros instituent dies.
 Nec reminiscuntur veteres in mente dolores,
 Interimunt cladem gaudia parta grauem.
 Instituunt ludis spectacula crebra videndis,
 Classe coronata nautica turba canit:
 Taliter immitis lugubri sydere brumæ,
 Fleuimus indignas voce querente vices.
 Nam patiebamur moestæ dispendia sortis,
 Struxit & infidias vnda geluq; feras.
 Bella ferox Boreas horrendo murmure gessit,
 Exacuit crebras aura fragosa niues.
 Olenij pectoris sydus pluuiiale nocebat,
 Tempestas Steropis sydere magna fuit.
 Extulit ac imbres, nautis inimicus Orion,
 Sic mala per sæuum plaga ruebat opus.
 Nulla lvi requies, cessatio nulla dolori,
 Non modus instanti, non medicina malo.
 Planximus oppressos fatis crudelibus artus,
 Aspiceres nostro gaudia rara sinu.

C ñ Nune

Nunc ubi ver astro rediisti dulce suavi,
Et noua naturæ te duce forma datur.
Iubila gratanti studio festiua paramus,
Gaudia testantes temporis ampla tui.
Figimus in quercu præclara trophæa virenti,
Arboribus pendent florida ferta simul.
Præcipuè lauro quos Delius ambit amœna,
Irrigat & sacris castalis vnda fauis.
Ducimus in pictis solatia splendida campis,
Pangimus ac donis carmina multa tuis.
Pangimus, excelsis & versibus astra ferimus,
Aonijs plectris auia rura sonant.
Metra stupent Satyri, mirantur barbata Fauni,
Panclaria victum se videt esse lyra.
Naiades accurrunt, & Oreades atq; Napææ,
Inter Hamadriadas læta chorea strepit.
Sylua, iugum, segetes, viridaria, prata, salicta,
Flumina, dumetum, rura, roseta, nemus.
Et loca sub cælo quæ distenduntur aperto,
Cantibus æonidis iubila nata probant.
Echo luxuriat reionans nemoralibus antris,
Aura repercusso psallit amica sono.
Aemula iucundo volucres metra gutture promunt,
Arboribus quarum plurima turba sedet.
Retia versuti quæ iam non aucupis horrent,
Guttura sed cantu liberiore mouent.
Coguntur stolido rancore tacere cicadæ,
Quicquid & Entomatum fertilis odit ager.
Alliciunt igitur musas vernantia, Tempe,
Vt variata citis passibus arua petant.
Præside delicias ac ruris Apolline spectent,
Aurata cythara qui crepuisse solet.
Accedunt, lepidoq; mouent vestigia gressu,
Carmina diuino quelibet ore fremit.
Luciferos vibrant pudibundo vertice vultus,
Aspice, mandabis cedere signa poli.
Spectant Pierides viridi solatia campo,
Oblectant oculos circumeundo sacros.
Delphicus

Delphicus herbarum vires Deus explicat illis,
Ipse repertorem se quibus esse docet.
Ostendit vario parientem fœnore terram,
Extet vt vberius, quo recreère nihil.
Summa redundanti succrescit copia cornu,
Naiades implerunt quod refluxente fauo.
Mollibus, ostendit, sint qualia commoda plantis,
Floribus ac vsus monstrat inesse suos.
Hæc ait, herba malo miranda dote medetur,
Dicitur Alcides quod tollerasse prius.
Integrat hæc corpus, ventris leuat illa meatus,
Artubus hæc prodest, cordibus illa fauet.
Hæc oculis puro præstat solatia succo,
Tuberis illa pedum certa medela patet.
Calculus hac cessans, epilepsia tollitur illa,
Persicon hæc ignem mitigat, illa febrim.
Subuenit hæc iecori, fert renibus, illa salutem,
Huic splen, huic stomachus, sensit inesse decus.
Hæc coleram sanat, rancum leuat illa catarrum,
Sanguineis fauet hæc, illa Melancholicis.
Stomatis hæc victrix, lumbaginis illa leuamen,
Hæc dysenteria, pestibus illa salus.
Fœminæ steriles hæc auget corpore campos,
Prægnantes vtero subleuat illa graui.
Hæc iuuat, illa fugat peruersi crimen amoris,
Quem tu præcipue docta caterua caue.
Expedit hæc iram, dat gaudia mentibus illa,
Auribus hæc surdis, naribus illa salus.
Extat vipereis hæc moribus omne leuamen,
Pellit at instructis illa, venena fauis.
Est hic istud, agro quod non reperitur in omni,
Quod modo prudenti, Moly dedere Dñ.
Denique ne crescat longis oratio verbis,
Area iam frustra continet ista nihil.
Nil natura tulit, quod non cum fœnore profit,
Artificem monstrant munera tanta Deum.
Cætera quæ retulit, non nobis dicere phas est,
Humani superant gutturis illa sonos.

C in Dixit

In huius

Dixit, & elegit quasdam sibi gnauiter herbas,
Has, ait, ægrotis, qui mea turba, feram.
Sic vbi dissereret, Pæan cum dulcibus herbis,
Cuncta probauerunt ritè nouena cohors.
Ipse nec extimui subitis accedere talis,
Fortius à tergo numina visa sequor.
Quantumuis hebetant radij mea lumina clari,
Pergendo statui non tamen esse piger.
Institui sacras obliquo cerno Camœnas,
Dogmata percipiens auribus ista meis.
Iam video mundum casu non esse creatum,
Omnia diuina sunt fabricata manu.
Ergò recondo sinu tam scita salubria Phœbi,
Gaudeo fas à quo scire, fuisse mihi.
Is postq̃ tacita sensit præfagia mente,
Fronte retrò flectens sydera bina, sua.
Conspicit in solitas me cuncta notare tabellas,
Nostra'q̃ sic auidis ora patere labris.
Subridens croceq̃ radiorum crine refulgens,
Talia miranti suscipit ore loqui:
Cur ità mens hominum tenebris immersa profundis,
Debilibus latum passibus intrat iter?
Ardua cur audet quæ non capit? illa capessit,
Ac petit, haud vnquam quæ reperire potest?
Icaria tales pinguntur imagine cerè,
Illius & patrios qui male rexit equos.
Quisquis es ergò, vide, nimium neq̃ tende per altum,
Turpiter in pontum deñciendus eris.
Territus hoc dicto, mox post carecta latebam,
Aethera non oculis ausus adire meis.
Languet confusus, perlabitur ilia terror,
Fumida purpureus denotat ora pudor.
Ac nisi iucundum præstarent astra vigorem,
Mollia dum læto tempora vere nitent.
Haud Phœbi tetricam potuissem ferre loquelam,
Tam nequit humanum cœlica scire genus.
Contulit hinc alias se blandus apollo sub oras,
Latius vt vernas exequeretur opes.
Nos

Nos vbi paulisper deterimus ore pudorem,
Dum tentare nimis grandia certus eram.
Proposito simili rus fertile dulcibus herbis,
At minimè simili dexteritate, premo.
Frugibus impletos penetro flauentibus agros,
Prataq; gemmiferis condecorata rosis.
Transeo frondosa pubentes arbore syluas,
Omnia quæ volucres ore canente replent.
Nil nisi conspicio quod promit signa fauoris,
Rura serenatus splendor amœna facit.
Prata nitent gemmas florum trudentibus herbis,
Innumeris fulget messibus almus ager.
Luxuriam Ceres cum fœnore damna rependit,
Auspicio solis tollit alacre caput.
Quæ iam semianimi sulcis latitabat amictu,
Pandit diuitias absq; rigore suas.
Gleba dat immensam spem fruge decora Colono,
Fertilis ex genio, luce fathiscit humus.
Nunc simul vterius, Zephyro soluente Pruenas,
Plana lacertosus iugera cultor arat.
Inde nouos vultus sub sole noualia sumunt,
Fructifero squallent quæ saturata fimo.
Bobus opus renouat. splendescit vomer ab vfu,
Frumenti recipit semina pingue solum.
Rastra suo minuunt durissima pondere glebas
Inducuntur aquæ pura fluenta satis.
Nam nimis exustis ager est si languidus herbis,
Riuulus è scatebris eliciendus erit.
Felices ideò propensa sorte coloni,
Qui sua delicijs talibus ora leuant.
Attamen ante Iouem fuerat felicior omnis,
Vomere non vllus tunc subigendus ager.
Pignus Eleusinae nunc quilibet expete matris,
Sponte sua nusq; farra profundit humus.
Cum tamen accedit labor, omnia fundit abunde,
Plurima nempè labor suppeditare potest.
Nunc sere, nunc planta, nunc exerceto labores,
Porrigit optata Ver bonitate locum.
Tempore

priminal

Tempore si tali cupies existere deses,
Brumali minimè sole beatus eris.
Commoditate potes veris tibi multa parare,
Quæ funesta mala bile recusat hyems.
Vtere præfenti secto, quod dulcius esse
Nil valet, hoc summa prosperitate beat.
Nec dubita, pensat sudans industria fructus,
In probus exuperat feruida coepta labor.
Iam polus Aeos Atlantidas egit in æquor,
Gnosidos & gemmas mersa corona tegit,
Tempus adest, suda, parit enigil omnia sudor,
Aeris id blandi forma serena iubet.
Extrahit vt membris infixo dente cruorem,
Continuat tacitis morsibus esse grauis.
Sanguine puniceo nisi sit, quem fugit, onusta,
Infestare simul pergit hirudo cutem:
Sic bona sedulitas fructus exudat abundè,
Colligat vt in multo fœnore veris opes.
Sed neq; conatus vigiles haurire labascit,
Horrea dùm donis expleat ampla dantis.
Perge, feret studium varia munuscula messis,
Quid dubitas? ætas omnia ferre solè.
Brachia si forti robusta labore mouebis,
Spem non decipient farra futura tuam.
Mœsia non plures fœcunda ministrat aristas,
Gargara non agris nobiliora suis.
Fertilitate valens vt seruiet vberè tellus,
Ac si culta tibi terra Phaliska foret.
Sed quid in admonitu dulcissima tempora perdo?
Ah nimis immerfus garrulitate fui.
Pergere debueram lustrare palatia ruris,
Hac adèò nullus parte monendus erat.
Aeolijs fudi dum verba terenda procellis,
Officium faciunt iugera sponte suum.
Cernis vt erumpant vernante cacumine fruges,
Vulubus & læus lumina solis eant?
Exilit innumeris formosus culmus aristas,
Gaudia promittens, dure Colone, tibi
Iam

Iam sua Triptolemus foecundat plaustra vehendo,
 Corpora serpentum quæ furiosa trahunt.
 Non tot Deucalion lapides projecit, aquosum
 Diluuium quando miserat omne genus.
 Non tot Cæruleum bibulas tenet æquor arenas,
 Non tot fluctuagis Glaucus oberrat aquis.
 Non tot stelligero rutilant vaga sydera cælo,
 Cum nox è Stygia valle reducta nigrat:
 Quot segetes passim lepidis nascuntur in agris,
 Fronte colorata lucet amica Ceres.
 Diua Pales iuris miratur dona feracis,
 Accrescunt adeò donibus arua suis.
 His ita perspectis, tacito præcordia motu
 Diuinæ reputant (sentio) mentis opus.
 Mortua cum verè per se sint semina, vitam
 Quando led in terram conijciuntur, agunt.
 Ista Dei prudens referunt miracula numen,
 Omnia qui sancta, quæ facit, arte facit.
 Sic noster tumulo iacuit Saluator in alto,
 Ut sacra post ternos panderet astra dies.
 Sic quoq; nos erimus defuncta cadauera tumbis,
 Dum tuba nos ciues iusserit esse poli.
 Dum stupor exagitat me tali turbine. cæco
 Oblitus fueram pectore penè mei.
 Sed reuocant animum iucundi muneraveris,
 Quæ quem non moueant, non homo, truncus
 Cerno sub aprico pendentes culmine vites,   crito
 Ornatu segetum splendida cresce Ceres.
 En virides vltimo circumnectente racemos,
 Vineæ solari læta calore viret.
 Erigit ipse comas & brachia verna Lyæus,
 Vnde renudato sub pede musta fluant.
 Area pubescit rubicundis fertilis vuis,
 Et claudente rubet nobile vite merum.
 Omnia largitur Deus, & quocunq; videres,
 Aspicias miris munera plena modis.
 Vineæ puluereo quæ tramite seruit laccho,
 Vuas auricomæ Cynthius ore coquit.

D   Dependens

Dependent varijs vites cum dotibus vltimo,
Et viridi gemmas cortice palmes agit.
Extendit viridis spatiosas pampinus umbras,
Cuius in adiecto regmine vina latent.
Dispice, nec tardo rudis obcæcæris ocello,
Metymnæ, poteris cernere, quicquid inest.
Rura videre locis istis Mare otidos oræ,
Collibus ac summis dona Pharæa putes.
Vua racemiferæ sic vltimo vina maritat,
Quæ tamen inclusus continet vtre globus.
Interea, dum sic Dionysi munera miror,
Garritus volucrum tinnit in aure mea.
Sylua propinqua trahit patulæ me frondis in umbras,
Seruat vbi Faunus florida res qua salax.
Intro nemus densis protendens brachia ramis,
Delicias offert vndiq; mille mihi.
Quas corruptit hyems, renouatam cerno figuram
Arboribus, tumulis ceu radiere cauis.
Nux, abies, corylus, sambucus, populus, ilex,
Betula, palma, filix, fraxinus, ornus, acer,
Cum fago referunt in summas culminanubes,
Crispatis folijs quercus opaca viret.
Iuniperus, Cornus, Platanus sua gaudia iungunt,
lactat odoratas Pinus acuta nuces.
Quis tamen arboribus se sat fecisse relatis
Iudicet? haud numeres robora cuncta breui.
Aequore quod fluctus vento grassante resultant,
Quod videt autumnus nocte volare grues:
Arboribus syluæ frondent tot vere commotæ,
Quas omnes pariter crista decora tegit.
Dulce canunt volucres in summis frondibus harum,
Diuitias Veris garrulitate probant.
Insuper ædificant fruticosa palatia pullis,
Quatq; plumoso dant refouenda thoro.
Daulias immitem gemit hinc Philomela Tyrannum,
Dulcifluos fundens nocte dieq; sonos.
At licet indignum mutilata parte queratur,
Vocè tamen linguam se reparasse probat.
Facta

Facta proci damnat simul insultando scelesti,
Quòd iam sorte sciat candidiore frui.
Ille sed in turpi foueat sua pignora nido,
Et deploret Ithyn ventre tenere suo.
Audeat aëriæ nec se committere luci,
Stercoris in fœdi stragula pulsus Epops.
Hæc ait, & tremulos iterat per guttura cantus,
Cuius ad exemplum cætera turba canit.
Hic turdela, merops, Ficedula, picus, achantis,
Testantur liquido tempora verna melo.
Fringillæ, Merulæ vocalia murmura iungunt,
Et sine quas numero sylua recenset aues.
Sturnus inæquales promit cum passere cantus,
Cedere cui simplex æmulus arte negat.
Lucidus ex viuo promanat pumice riuus,
Per medium tempe stant vbi sacra nemus.
Ex hoc si biberes, quid nectar Iuppiter haurit?
Dices, hoc poterat fonte leuare sitim.
Callirhoën superat, sed non ita porrigit vndas,
Vt vel Clitorius, tu vel Anagre soles.
Has sibi delicias quis non bene sanus adoptet?
Tam salubri certè munere numen habet.
Quas furatur hyems ergò sæuissima dotes,
Dulciter has vernum reddere tempus auet.
Reddit, & inductis per inane caloribus auget.
Vere quis attendet delituisse domi.
Omnia, quæ brumæ fuerant sub nocte sepulta,
Incipiunt formam significare nouam.
Surculus arboribus pubescit fœtus amictis,
Fruge relucet ager, floribus halat humus,
Prata fragrant herbis, implentur fœtibus horti,
Hic pirus, hic malus stipite spondet opes.
Arridet rutilo Sol aureus ore, palumbes
Idaliæ gemitu deuia rura replent.
Iam circumuolitet Cassita strepentibus alis,
Nuncia quæ Veris dicitur esse sacri. a
Gaudet, & in summi puram volet ætheris arcem, a
Carminè vocali reddit in ima melos.
Dij Flectitur

Flectitur in girum, magis & magis alta pererrat,
Celsa triumphali suspicit astra pede.
Humanis oculis vbi iam non cernitur vltra,
Ex alto subito præcipitata redit.
Vt cadit, aut nobis adeò cecidisse videtur,
Sydus, in atratis nox vbi constat equis
Iubila sic iterat, sic nunciat optima veris
Tempora, sic auium gloria magna canit.
Sub trabibus luteam sedem quoq; nectit hirundo,
Cui cædes Ithydos pectora rubra facit.
Iratum metuit gemebundo corde maritum,
Tutelam populi queritat ergò sibi.
Aspice quàm vernalia iucunda cubilia terræ,
Terræ frugiferæ munera mille placent.
Terra locum Cereri præbet, modò frigore pulso,
Pinguior edurum terra resoluit onus.
Arboribus tellus præbet florentibus annos,
Terra dat, immenso quicquid in orbe vides.
Post rigidos igitur Borea cessante tumultus,
Quos auxit nimius tota per arua fragor.
Dum molles Zephyros auræ fudere tepentes,
Et nil lætitia cuncta beante caret.
Terra ferax, habili stat formosissima cultu.
Porrigit è picto splendida dona sinu.
Conspicit ardentis propius dum lumina solis,
Vultibus insuetis erigit ipsa caput.
Aggrediturq; vagum tali Titanaloquela,
(Ardua ponderibus concutit ora prius)
Iam nè redis tardans obliqua fronte calorem?
Qua caussa profugus? serius vnde venis?
Tabida penè tuum nunc & consumpta leuamen
Sentio, nunc demum cura salutis ades?
En ego dispersos crines vt in ordine pono,
Colligo naufragio diruta transtracito.
In cursu releuo mea membra relecta petito,
Detergit spurcos aura cupita litus.
Iam grauidam recreor commissis frugibus aluum,
Germina iam pulchro grata colore fero.
Vc

Ver postq̄ nitido meus est in flore maritus,
 Subleuat vxoris damna priora suæ.
 Hoc duce fecundor, salubri me Iupiter imbre
 Nutrit, & in gremium complicat ossa meum.
 Quos illi genui natos, refocillo fauore,
 Est genus humanum me genitrice satum.
 Omnibus ipsa parens, hæc omnibus extat origo,
 Terra parit, cernit quicquid vterq; polus.
 Vt foueam charos hinc largo foenore natos,
 Laxatos facio fruge scatente sinus.
 Non mater sobolis didicit deponere curam,
 Hostibus exemplum dira Læna dabit.
 A me cuncta fluunt, in me quoq; cuncta quiescunt,
 In mea, quod de me prodit, antra redit.
 Est homo de terra factus, post fata suprema
 Terra fit, & putri putrida puluis humo.
 Interea, florem vitæ dum seruat amicæ,
 Filiolo desum non ego terra meo.
 Vt de matre nihil crudele queratur, & optet
 In me post summum promptius ire diem.
 Quamuis iam senio penitus confecta labascam,
 Non tamen à prisca fertilitate vaco.
 Offero, quæ possint alimenta salubria ferri,
 De me nemo potest improba damna queri.
 Gratulor hac idè mihi parte, quòd impete brumæ
 Victo, flauicomis sol videaris equis.
 Gratulor, à glacie quòd nunc exempta, molesta,
 Vertice componam liberiore caput.
 Nunc animi nebulas cum fertilitate rependam,
 Temporis vtendum prosperitate reor.
 Dixit, & excusso gremio, ceu mellis adesser,
 Frugibus impletos vndiq; sparsit agros.
 Germina donauit lætis fragrantia pratis,
 Arboribus frondes, punica grana solo.
 Hinc venit omniferens cum largo copia cornu,
 Deficiunt nullis munera summa locis.
 Ergò quis existat diro truculentior vrsu,
 Corde gerens massas ex adamante rudes?

D in Rebus

Rebus ut his animum tam iuste pascere nolite,
Respuat & veris, quas modo fundit opes.
O qui coelicolas recto veneraris amore,
Et colis unius numen opemque Dei.
Crimina qui vera ductus pietate relinquis,
Et famulus Stigiae esse vereris aquis.
Qui firmare cupis vitae documenta regendae,
Nec tibi de casu Sroica scita placent.
Si neque vera putas deliramenta sophorum,
Qui membris animam non remanere docent.
Rura petas, illic oblectes lumina mentis,
Cor resera, coenum pectore tolle, nocet.
Ah nocet immergi Stigiae caligine fraudis,
Hic habeat finem turpe Draconis opus.
Cernis ut ingenuis figant aluearia tectis?
Ut cumulent illic pondera mellis apes.
Sedula turba nimis magno sudore laborant,
Regis adorantes caerea sceptrata sui.
Bestiolae tales exemplum dulce ministrant,
Turpibus in vitis ocia nullus agat.
Nam Deus haud aliquid frustra per inane creavit,
Non atomis leuibus constat origo poli.
Artifici verbo, quo celsum struxit Olympum,
Omnia, nil dubites, aedificata scias.
Quicquid in immenso mundo patet, arbiter aevi
Condidit ex verbi voce potente sui.
Quid differs igitur solatia veris adire,
Ordine quod nobis iussit adesse stato.
Nam quod de reliquis taceam, ver tanta ministrat,
Omnibus ut numen promicet inde Dei.
Aspice puniceis variatas floribus herbas,
Ex herba minima noscitur ipse Deus.
Quod si de reliquis sim narraturus abunde,
Cresceret in longum plena papyrus opus.
Quare concipias, quando spatiaris in aruis,
Sub tacito summi dogmata corde, Dei.
Ipsius ac dotes bene contemplere beatas,
Inuenies rectum, non vagabundus, iter.
Planus

Planius emunges mentem de foecibus atris,
Ne ruat in nigrum, lumina cassa, chaos.
Sicut enim Ver est pars prima volubilis anni,
Omnia quæ pingit flore vireta sacro.
Fertur creaturis pulcherrima commoda cunctis,
Quæ sine deuoto nemo stupore vider.
Nemo, per anfractus qui præcauet ire sub orcum,
Sed comes æterni flagitat esse Dei.
At non perpetuum durat, vultuq; caduco
Aestati cedens lubrica fata notat:
Sic vbi matris homo puer est egressus ab aluo,
Inchoat in cunis tempora verna suis.
Mox vbi firmato figit vestigia passu,
Excolit ingenium fore potente bonum.
Iam sibi conatus vigilatis instruat horis,
Expedit ætati consuluisse suæ.
Iam studeat Musas addiscere, noscere Christum,
Ut per honestatis candida septa volet.
Tunc putet eximium se veris habere nitorem,
Sic tamen, ut possit dispernisse statim.
Tempora lapsa gradum sine freno cursibus vrgent,
Tollitur in spatio quelibet hora breui.
Ergo dum patitur vigor est flos iste iuuentæ,
Curet ad autumnii tempora, messis opes.
Sudet, & assiduo sua membra labore fatiget,
Non infructiferum tempus abire sinat.
Tentet ad excelsas virtutis scandere sedes,
Colligat æternas ex Helicone rosas.
Id colat, id studeat, struat id sine fine, nec vnq;
Cesset, ut egregia mente politus ouet.
Polleat ut senior sapienti corde probandus,
Rebus in eximijs concilietq; decus.
Si vitam pietas habet exornata decoris
Moribus, integre sunt ibi mentis opes.
Sic poterit fructum, regnare frequentibus annis,
Moxnibus & claris rector adesse pius.
Mente reget placida populum, dabit aurea regna,
Pacis adoptato sæcla tenore feret.
Namq;

et

171

Namq; viros dignos, vt vera laude perennent,
In summum meritò iura probata locant.
Seruiet æthereo pura pietate Tonanti,
Maius inest mundo religione nihil.
Exundat vario cultissima robore virtus,
Aurifero lucet dignior illa Tago.
Ergò piæ menti virtutum semina iungat,
Perdet inutiliter sic sua fata minus.
Omnis vt hoc faciat, nec se contamine orco,
Præcipuo stimulo ver monuisse potest.
Perditur incassum cuius si gratia, damnis
Contemptus sequitur, fabula, scomma, pudor.
Hæc tecum vigili reputes in corde fidelis,
Iam cum per viridem dispatiaris humum.
Quà si fortè rosas languescere sole videbis,
Sic perit ætatis, dic, iuuenilis honor.
Tempora pretereà pinguntur imagine veris,
Iudice quæ venient, cuncta regente Deo.
Hic latet effigies extremæ certa diei,
Quam benè si cupies enucleare, scies.
Ver velut austeræ succedit nobile brumæ,
Aduentu reparans omnia læta suo.
Cuncta simul vegetat, simul & producit in auras,
Largius, vt fructum sic recreata ferant.
Ilius ante tamen regnum, fera frigora tristant,
Et varijs pressant inferiora modis:
Sic nos in reprobis miseri qui degimus orbe,
Obruit hiberno turbine squallor iners.
Viuimus in tenebris, varijs nos Pluto procellis
Impetit, Eumenides atra venena vomunt.
Tartareus Boreas horrentia nubila densat,
Imbribus Asphalti sulphur in arua iacit.
Cogimur horrificis hyemis sic cladibus angî,
Cogimur aduerso fulmine fatapari.
Tamq; diu seuo tolleramus ab impete pestes,
Dum spreto summum claudimus, orbe, diem.
Pestifer ablitit prius haud instare tumultu,
Qui pia sollicitat pectora fraude, Sathan.
Quam

Quàm functis habiles reddamur ad æthera membris,
A Placido donec funere vita perit.
Cum teneras animam nos exhalamus in auras,
Corporis & foedam spernimus vsq; domum.
Tunc requiem nacti, cura versantur ab omni,
Condita tunc reficit mollior ossa sopor.
Tunc Ver fulmineæ post perfida tempora brumæ,
In Paradisiaca nos regione fouet.
His tamen incoeptis renouat os inchoat annos,
Præcludunt facili sæcula læta fide.
Donec in extrema tuba luce canora sonabit,
Ut vocet ex tumulis corpora pressa suis.
Ut redeant patulis rediuiua cadauera tumbis,
Arbiter ut Christus iudicet omne genus.
Tunc perfecta dabit iucundi tempora veris,
Christus, se studio qui coluere pio.
Pandet Olympiaco redolentes nectare sedes,
Diuinæ Triados flos ubi sanctus adest.
Interea sacris volat endelechia sub hortis,
In quibus Helian aureus axis habet:
Pulvere membra iacent, immortua, donec ad auras
Redditus in fructu quisq; resurget humo.
Purificata colet sua cum penetralia flatus,
Et sua conuenient ossibus ossa suis.
Tunc equidem corpus meliori flore micabit. (erit.
Splendor hic haud homini non memorandus
O vtinam tempus nobis det Lucifer istud,
Donaq; flauenti talia portet equo.
Quilibet hoc optet pietatis alumnus, & oret,
Vertat ut euentu prospera fata Deus.
Hæc & multa potes, Ver delectabile cernens,
Immemori tecum pectore ferre domum.
Dumq; via pergis, quasdam si videris herbas,
Dic: ego sic olim flos reparatus ero.
Omnia sic licito fieri conamine possunt,
Nil prauè perages, fata suprema vide.
Dona Dei recolas, mala sperne, perutile tenta,
Abstineas vltra turpe patrare scelus.
E Inde

is

iam

Inde precor, Verno fruearis tempore faustus,
Dum ferat autumnus grandia poma tibi.
Arboris in gelida requiem captabimus vmbra,
Ardorem querimus deficiente gula.
Nunc Ver dulce vale, per te valeamus vt ipsi,
Fonte leuaturi guttura sicca tacent
Paulisper patulae requiescam tegmine fagi,
De te mox alio tempore plura canam.
Auspicio praesulis felici Christe redemptor,
Veris vt impure munera nemo ferat.
Credimus hoc signo te nobis pandere caelos,
Ver vbi perfectum, sine ruente caret.
Augeat vt numerum florens ecclesia fructu,
Gentibus & cesset vita prophana coli.
Dona recognoscant omnes, quibus, optime Fotor,
Numen ab aeterno te viguisse probas.
Collige naufragij tabulas, mala damna refarci,
Vere tuo cupimus, Christe benigne, frui.

AD LECTOREM.

Dulcis adest aetas, & Ver discessit amoenum.
Me de vere tamen scribere metra vides.
Vanuit arridens per mollia munera tempus,
At de vere melos non perisse potest.
Idcirco tumidos ponas de pectore fastus,
Vt carmen relegas hoc propiore fide.
Musa nouum praebet Ver, non prius ocia nacta,
Hoc tua vere vetes membra dolore premi.

AD EVNDEM D. CONSTAN- TINVM FERBERVM etc. ELEGIA.

Hæc de Vere tibi mea Constantine Thalia
Lusit, in vmbrosa quando iaceret humo.
Suscipe, nec lento des pectora victa fauori.
Parua ferunt magni carmina Veris opes.
Cernere

Cernere debueras mellora poemata longè,
 Exacta canerent quæ tibi laude decus.
 Sed quia nulla chelys vatum satis extat in orbe,
 Quæ iusto cumulo munia ferre queat.
 Aut vix sufficeret tua sub præconia vates
 Smyrnius, Aeaciden euehit ipse licet.
 Spero voluntatem tibi posse placere fideli,
 Quæ dedit in laudes paucula scripta tuas.
 Primicias tenues præsto, si fauerit autor
 Carminis, & decimas vberè messe dabo.
 Si maius spatium nostros extenderit annos,
 Maior in oblati versibus esse volo.
 Iam tener in clara Veles desudo palæstra,
 Nutrit vbi doctam splendida Culma Scholam.
 Hic licet erudiat pueros mea Musa tenellos,
 Ipsa tamen multis erudienda venit.
 Proxima cum nati celebrarem tempora Christi,
 Aetatis fuerant bis duo lustra meæ.
 Iam patet in cursu nobis ter septimus annus,
 Musa suis maius viribus audet onus.
 Verum corde boni, quicquid do, Consule prono,
 Forsitan his olim nulla minora dabo.
 Consule te dignum, spiret modò faustus Apollo,
 Efficiam carmen posteritate legi.
 Si feret ætatem nostræ leuis aura Camœnæ,
 Te quoq; longæuum Carmina nostra vehent.
 Intereâ studium propensa mente probabis,
 Si non thure queo, flagro litare mola.
 Musa sed in portum cursu defessa propinquat,
 Dedico Pieris stridula plectra focus.

IN EVNDEM ALIQVOT IOAN.
 Codicij Epigrammata continentia annum
 eiusdem consolat M. D. LV.

Mutla, tua Consul sit Constantinus in vrbe,
 Cui tribuit sceptri Patria, iura sui.
 E ñ Nomina

ALIVD.

Nomina cui forti peperit Constantia flore,
Arctoa prosper Consul in vrbe nites.
Gratia fortunet superis ingressa benignis,
Præstat inexhaustæ pignora sortis honor.

ALIVD.

Explodunt Gedani Ciues vexata pericla,
Consule Ferbero lætior hora iuuat.

ALIVD.

Qui Gedani, Constans, decus es venerate venusti,
Excelsus patriæ Consul honore viges.

ALIVD.

Exultent alacres propenso peçtore Ciues,
Astrææ præstans en reperatur hono.
Constantinus init patrios pietate penates,
Præmia virtutis tanta quis esse neget?

ALIVD.

Ferberus patria quia nunc fit Consul in vrbe,
Ipse pater patriæ iure vocetur, & est.
Protegit insontes, punit sine bile ferinos,
Iustitiæ torus nobile seruat iter.
Erigit ergò piæ præclara trophæa saluti,
Quæ nullis pereat post violata dolis.

ALIVD.

Ex humili, Consul patriæ, caput ingeris astris,
Constantine tibi conuenit vsq; fauor.

ALIVD.

Iubila propitijs, Ciues, extollite verbis,
Consul in egregio munere vester ouat.
Consule

ALIVD.

Consule, res Gedani, te Constantine, resurget,
Aurea præstanti pallade regna feres.
Instituit Phœbi tibi gens præconia grata,
Tanta sub interitu laus perijsse nequit.

ALIVD.

Exactos meruit sibi Constans iustus honores,
Inclyta virtutis pignora Consul auet.

LECTORI.

Hæc metra dant annum tibi, quando Consule gaudet,
Ferbero Gedanum, sint numerosa, rogo.
Designant solitis annalia sæcla lituris,
Hac ego parte minus vituperandus ero.

MAGISTRI VALENTINI

Nicij in Gymnasio Culmensi

Professoris Epigram-

ma.

Si nouisse cupis peramœni tempora veris,
Quid uè ferat fructus si didicisse iuuat.
Perlege quæ facili conscripsit carmina Musa,
Codicius cultor Pieridum eximius.
Inuenies aliquid quod te legisse iuuabit,
Perpendens veris commoda grata noui.

EIVSDEM ALIVD.

Vere canunt volucres, Ver est perdulce Camœnis,
Vere poëtarum personat arua chelys.
Allicit in Tempe verum blandissima seclum,
Nullius ut moeror pectore duret iners.
Quare Codicium simili ratione retentum,
Vexit in Aoni candida prata iugi.
Temporis ut læti pulchros celebraret honores,
Murmura Threiciæ grata secutus auis.
Quisquis ades, rigidam noli prætere frontem,
Ver à Codicio gaudet habere melos.

E in Hiero

HIERONYMI COD. Epig.

Ver velut comptum varijs est floribus, aruo,
Quos in gramina Sol vegetare solet:
Sic etiam is faciat, quod det de Vere, poëma,
Concinnum vt lepidis floribus esse queat,
Floribus, Aonio quos parturit aura sub horto.
Debet enim pulchris Ver decorare notis.
Quod quia difficile est factu, maiusq; requirit,
Munus Apollineum quam modò vulgus habet.
Sic ades, vt versus relegas hos fronte serena,
Cum veniaq; noui discute germen agri:
Quod meus in veris retulit præconia Frater,
Extulit ac humili tempora læta chely.
Te decet hoc, coeptis vt promptus talibus adsis,
Non licet exactè singula scripta vides.
Immersi quoniam caligine viuimus omnes,
Errorum pronis tractibus antra patent.
Tutamen in primis bone Constantine, diserte
Consul, ad hæc æquus carmina censor ades.

LECTORI. L. I. C.

Delectat minime quem Ver, precor imperat illum
Bruma, sibi flebit præmia dura satis.

IN ZOILVM Codicius.

Zoile non curo T ua quem mihi scommata rictu M
O hñciunt, reuomens A ira venenatac E
I us tibi carpendi C adet haud benè, reproba liche N
L aruatenes, næuis E iuseris aliqui Dc
V ade scelus procul hinc, A mplector Apollinis ar
S ic poteris nunq; S tare Cratippe sa (m A
(ga X.

CONCLUSIO.

Christe faue, quicquid canimus, te semper adoret,
Tu Deus es solus dignus honore coli,
Ad

AD PRAESTANTISSIMUM VIRVM
D. FRANCISCVM RHODVM
Typographum etc. Ioan. Codic.

Extremo positus qui margine Psalmus oberrat, +
Conditus à Musa, vult tuus esse, mea.
Ne latis spatijs, irrepsit, charta vacaret.
Vult implere sono rauca strepente locum.
Suscipe, quantumuis non sit te dignus, adoptæ
Nomen in obliqua fronte tenere tuum.
Latius ipse refers interprete voce Prophetas,
Vnde tibi splendor laude perennis adest.
Inclyte Rhode tamen, præstantum gloria Vatum,
Se societ lauro nostra Myrica tuæ.

PSALMVS XV. CARMINE
REDDITVS ARGV-
MENTVM.

Qua nos præcipua pietate leuemur ab astro,
Edocet Esaici Psalteria musa senis.
Nempe Dei primas, vicino nempe secundas,
Reddere viuentes integritate decet.

PSAL. XV.

In tua, summe Deus, cui splendida castra venire,
Ac licet intrepido templa subire gradu.
Monte quis in sancto recreantem sentiet vmbra
Vt requie lenis mulceat ossa sopor?
Qui sine labe suos gressus moderatur iturus,
Et duce iustitia quod facit vsq; facit.
Qui loquitur saltem toto de pectore verum,
Cui scio quod nunq; lingua dolosa fuit.
Qui mala nulla suis construxit fraude propinquis,
Illos opprobrio nec simulanter agit.
Fit

QK Tt 1638

Fit nihil & subito perit, hoc spectante malignus.
Qui timet at Dominum, glorificatus ouat.
Et violare dolo qui iuramenta veretur,
Vicino pepigit quod sine labe suo.
Cuius ad vsuram venit ampla pecunia nuncq̄,
Displicet iniusti foenoris imo seges.
Nullius allicitur precij qui munere ductus,
Loedat vt innocuum, damna cruenta struat.
Qui facit hæc, tutus non peste mouebitur vlla
Donec in ætherea manserit arce Deus.
Si recubare flagras igitur sub colle Sionis,
Atria, Stelligeris aut habitare Polis:
Integer & iustus, vero dominicæ timori
Addictus, vitijs dimoueare, vide.

FINIS.

Gedani Excudebat Franciscus
Rhodus.

ANNO M. D. LV.
Mense Augusti.

nc

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue

Cyan

Green

Yellow

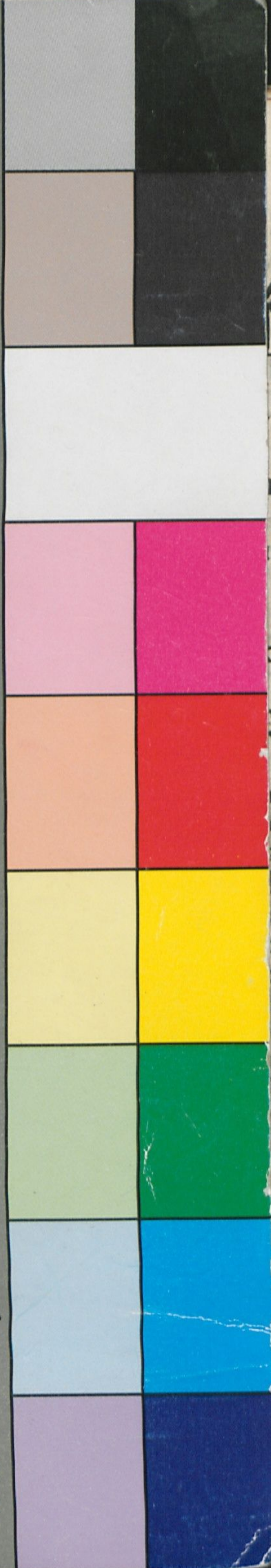
Red

Magenta

White

3/Color

Black

VERE
NDISSI.
TE ANNI,
AD PRV.
virtute spe
n Virum,
NVM FERBERVM
lem etc. scripta.
Ioanne Codicio
nauisiensi.
STOREM.
omnis iste libellus,
unera regis habet.
ruo germina fructu,
fundit amicta rosis.
s floribus alnum,
blandus Apollo fouet.
xeli spatia beris aruo,
nmoditate veni.
ercula nescit,
erere dona loco.
et promere mensas,
istulit hora dapes.
IS.

B. 1
II c
1638

X 2005972

BIBLIOTHECA
NICRAVIANA

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)